

Čekání na konec světa

 zvedavec.news/komentare/2023/04/9615-cekani-na-konec-sveta.htm

Pepe Escobar

20.4.2023 Komentáře Témata: Čína, Rusko, Globální ekonomika, Geopolitika 1632 slov

Ani si nedokážeme představit nepřetržité vlnové efekty geopolitického zemětřesení v roce 2023, které otřáslo světem: Putin a Si v Moskvě de facto signalizují začátek konce Pax Americana.

To je pro anglo-americké hegemonistické elity již více než sto let naprostým protimluvem: podepsané, zpečetěné, komplexní strategické partnerství dvou rovnocenných konkurentů, v němž se prolíná rozsáhlá výrobní základna a prvenství v dodávkách přírodních zdrojů – s přidanou hodnotou v podobě nejmodernějších ruských zbraní a diplomatického umu.

Z pohledu těchto elit, jejichž plán A byl vždy zpochybněnou verzí římského rozděl a panuj, k tomu nikdy nemělo dojít. Ve skutečnosti, zaslepeni pýchou, to nikdy nepředvídali. Z historického hlediska se to ani nedá kvalifikovat jako remix Turnaje stínů; je to spíše jako Tawdry Empire Left in the Shade, „pěna u úst“ (copyright Maria Zakharova).

Si a Putin jediným tahem Sun Tzu znehybnili orientalismus, eurocentrismus, exceptionalismus a v neposlední řadě nekolonialismus. Není divu, že globální Jih byl tím, co se v Moskvě vyvinulo, strhnuto.

K tomu je třeba připočíst Čínu, která je podle parity kupní síly (PPP) zdaleka největší ekonomikou světa a zároveň největším vývozcem. A máme Rusko, ekonomiku, která je podle parity kupní síly stejná nebo dokonce větší než německá – s dalšími výhodami, že je největším světovým vývozcem energie a není nucena k deindustrializaci.

Společně a synchronizovaně se zaměřují na vytvoření nezbytných podmínek pro obejití amerického dolaru.

Jedna z klíčových vět prezidenta Putina: „Jsme pro používání čínského jüanu pro vypořádání mezi Ruskem a zeměmi Asie, Afriky a Latinské Ameriky.“

Klíčový důsledek tohoto geopolitického a geoekonomického spojení, pečlivě připravovaného po několik posledních let, je již ve hře: vznik možné triády z hlediska globálních obchodních vztahů a v mnoha ohledech globální obchodní války.

Euroasie je vedena – a do značné míry organizována – partnerstvím mezi Ruskem a Čínou. Čína bude hrát klíčovou roli i v zemích globálního Jihu, ale značný vliv může mít i Indie, která by mohla vytvořit něco jako Hnutí nezúčastněných zemí (NAM) na stereoidech. A pak je tu bývalý „nepostradatelný národ“, který vládne vazalům EU a anglosféře sdružené do skupiny Five Eyes.

Co Číňané skutečně chtějí

Hegemon v rámci svého „mezinárodního řádu založeného na pravidlech“, který si sám vytvořil, v podstatě nikdy nedělal diplomacii. Rozděl a panuj z definice vylučuje diplomacii. Nyní se jejich verze „diplomacie“ ještě více zvrhla v hrubé urážky ze strany řady intelektuálně zaostalých a upřímně debilních funkcionářů USA, EU a Spojeného království.

Není divu, že skutečný gentleman, ministr zahraničí Sergej Lavrov, byl nucen přiznat: „Rusko už není partnerem EU... Evropská unie „ztratila“ Rusko. Ale za to si může Unie sama. Vždyť členské státy EU... otevřeně prohlašují, že Rusku by měla být uštědřena strategická porážka. Proto považujeme EU za nepřátelskou organizaci.“

Přesto nová koncepce ruské zahraniční politiky, kterou Putin oznámil 31. března, hovoří jasně: Rusko se nepovažuje za „nepřítele Západu“ a neusiluje o izolaci.

Problém je v tom, že na druhé straně není prakticky žádný dospělý, se kterým by se dalo mluvit, spíše banda hyen. To vedlo Lavrova k tomu, aby znovu zdůraznil, že proti těm, kdo se podílejí na „nepřátelských“ akcích vůči Moskvě, mohou být použita „symetrická a asymetrická“ opatření.

Pokud jde o Exceptionalistan, je to samozřejmé: USA jsou Moskvou označovány za hlavního podněcovatele protiruských akcí a celková kolektivní politika Západu je popisována jako „nový typ hybridní války“.

Pro Moskvu jsou však skutečně důležitá pozitiva, která ji čekají dále: nepřetržitá integrace Eurasie, užší vazby se „spřátelenými globálními centry“ Čínou a Indií, větší pomoc Afrike, strategická spolupráce s Latinskou Amerikou a Karibikem, zeměmi islámu – Tureckem, Íránem, Saúdskou Arábií, Sýrií, Egyptem – a ASEAN.

A tím se dostáváme k něčemu zásadnímu, co západní média – jak se dalo čekat – masově ignorovala: k fóru v Boao pro Asii, které se konalo téměř současně s oznámením nové koncepce ruské zahraniční politiky.

Fórum v Boao, které bylo zahájeno počátkem roku 2001, tedy ještě v době před 11. zářím 2001, se koná po vzoru Davosu, ale je to skrz naskrz vrcholné čínské fórum, jehož sekretariát sídlí v Pekingu. Boao se nachází v provincii Hainan, na jednom z ostrovů Tonkinského zálivu a dnes je turistickým rájem.

Jedním z klíčových zasedání letošního fóra bylo zasedání o rozvoji a bezpečnosti, kterému předsedal bývalý generální tajemník OSN Pan Ki-mun, který je v současnosti prezidentem Boao.

Zaznělo zde poměrně dost odkazů na Siovu globální rozvojovou iniciativu i globální bezpečnostní iniciativu, která byla mimochodem v Boao zahájena v roce 2022.

Problémem je, že tyto dvě iniciativy jsou přímo spojeny s koncepcí míru a bezpečnosti OSN a mimořádně pochybnou Agendou 2030 pro „udržitelný rozvoj“, která se však vůbec netýká rozvoje a už vůbec ne „udržitelnosti“: jde o davoský überkorporátní výmysl. OSN je ze své strany v podstatě rukojmím rozmarů Washingtonu. Peking se zatím snaží hrát.

Premiér Li Čchiang byl konkrétnější. Zdůraznil značkový koncept „společenství společné budoucnosti lidstva“ jako základ míru a rozvoje a mírové soužití spojil s „duchem Bandungu“ – v přímé návaznosti na vznik NAM v roce 1955: mělo by jít o „asijskou cestu“ vzájemného respektu a budování konsensu – v opozici k „nevybíravému používání jednostranných sankcí a dlouhodobé jurisdikce“ a odmítnutí „nové studené války“.

A to vedlo Li Čchianga k tomu, že zdůraznil čínskou snahu o prohloubení východoasijské obchodní dohody RCEP a také o pokrok v jednáních o dohodě o volném obchodu mezi Čínou a ASEAN. A to vše integrováno s novým rozšířením iniciativy Pásmo a cesta (BRI), na rozdíl od obchodního protekcionismu.

Pro Číňany je tedy důležitá kulturní interakce, inkluзивita, vzájemná důvěra a důrazné odmítání „střetu civilizací“ a ideologické konfrontace.

Jakkoli se Moskva snadno hlásí k výše uvedenému – a ve skutečnosti to praktikuje prostřednictvím diplomatických fines – Washington je zděšen tím, jak přesvědčivý je tento čínský narativ pro celý globální Jih. Koneckonců jedinou nabídkou Exceptionalistánu na trhu idejí je jednostranná nadvláda; Divide an Rule; a „buď jsi s námi, nebo proti nám“. A v tom druhém případě budete sankcionováni, obtěžováni, bombardováni a/nebo vám bude změněn režim.

Znovu se vrací rok 1848?

Mezitím se na vazalských územích objevuje možnost oživení roku 1848, kdy celou Evropu zasáhla velká revoluční vlna.

V roce 1848 šlo o liberální revoluce, dnes máme v podstatě lidové protiliberální (a protiválečné) revoluce – od farmářů v Nizozemsku a Belgii až po nerekonstruované populisty v Itálii a levicové a pravicové populisty dohromady ve Francii.

Možná je ještě příliš brzy na to, abychom toto jaro považovali za evropské. Jisté však je, že v několika zeměpisných šířkách se průměrní evropští občané cítí stále více nakloněni zbavit se jha neoliberální technokracie a její diktatury kapitálu a dohledu. Nemluvě o válečném štvání NATO.

Vzhledem k tomu, že prakticky všechna evropská média jsou řízena technokraty, lidé se této diskuse v MSM nedočkají. Přesto je ve vzduchu cítit, že to může být předzvěst konce dynastie v čínském stylu.

V čínském kalendáři je to vždy takto: jejich historicko-spoločenské hodiny vždy běží s periodami mezi 200 a 400 lety pro každou dynastii.

Skutečně se objevují náznaky, že Evropa možná zažívá znovuzrození.

Období převratu bude dlouhé a náročné – kvůli hordám anarcholiberalů, kteří jsou pro západní oligarchii tak užitečnými idioty – nebo se vše může zvrtnout během jediného dne. Cíl je zcela jasný: smrt neoliberální technokracie.

Právě tak by mohl Si-Putinův názor proniknout na Západ: ukázat, že tato „modernost“ (která zahrnuje zběsilou kulturu zrušení) je v podstatě prázdná ve srovnání s tradičními, hluboce zakořeněnými kulturními hodnotami – ať už jde o konfucianismus, taoismus nebo východní pravoslaví. Čínské a ruské pojetí civilizace-státu je mnohem přitažlivější, než se zdá.

(Kulturní) revoluce nebude přenášena televizí, ale může působit prostřednictvím nesčetných kanálů Telegramu. Francie, která se ve svých dějinách zamilovala do rebelie, se možná opět dostane do čela.

Pokud se však nepodaří rozvrátit globální finanční kasino, nic se nezmění. Rusko dalo světu lekci: v tichosti se připravovalo na dlouhodobou totální válku. A to natolik, že jeho kalibrovaný protiúder obrátil finanční válku naruby – zcela destabilizoval kasino. Čína mezitím obnovuje rovnováhu a je na cestě k tomu, aby se rovněž připravila na totální válku, hybridní i jinou.

Nedocenitelný Michael Hudson, který právě dokončil svou poslední knihu *The Collapse of Antiquity* (Kolaps antiky), v níž obratně analyzuje roli dluhu v Řecku a Římě, kořenech západní civilizace, stručně vysvětluje náš současný stav:

„Amerika provedla barevnou revoluci nahoře, v Německu, Holandsku, Anglii a Francii, v podstatě tam, kde zahraniční politika Evropy nereprezentuje jejich vlastní ekonomické zájmy (...) Amerika prostě řekla: – Jsme odhodláni podporovat válku (jak oni říkají) demokracie (čímž myslí oligarchii, včetně nacismu na Ukrajině) proti autokracii (...) Autokracie je každá země, která je dostatečně silná, aby zabránila vzniku věřitelské oligarchie, jako Čína zabránila vzniku věřitelské oligarchie.“

„Věřitelskou oligarchii“ lze tedy ve skutečnosti vysvětlit jako toxický průsečík mezi globalistickými vlhkými sny o totální kontrole a militarizovanou nadvládou celého spektra.

Rozdíl je nyní v tom, že Rusko a Čína ukazují globálnímu Jihu, že to, co pro ně měli američtí stratégové – „zamrznete ve tmě“, pokud se odchýlíte od toho, co říkáme – už neplatí. Většina zemí globálního Jihu se nyní otevřeně geoekonomicky bouří.

Globalistická neoliberální totalita samozřejmě nezmizí pod písečnou bouří. Alespoň zatím ne. Ještě nás čeká vír toxicity: pozastavení ústavních práv; orwellovská propaganda; goon squads; cenzura; kultura rušení; ideologický konformismus; iracionální omezování svobody pohybu; nenávist a dokonce pronásledování – slovanských

– Untermenschen; segregace; kriminalizace disentu; pálení knih, ukázkové procesy; falešné mandáty k zatýkání od klokaního Mezinárodního trestního soudu; teror ve stylu ISIS.

Nejdůležitějším faktorem je však skutečnost, že Čína i Rusko, z nichž každá vykazuje své vlastní složité zvláštnosti – a obě jsou Západem odmítány jako neasimilovatelní Jiní -, intenzivně investují do budování funkčních ekonomických modelů, které nejsou v různé míře napojeny na západní finanční kasino a/nebo sítě dodavatelských řetězců. A právě to přivádí Výjimečné k zuřivosti – k ještě větší zuřivosti, než už jsou.

POZNÁMKA: Waiting for the End of the World JE ANGLICKÝ ORIGINÁL SLOUPKU, KTERÝ VZNIKL NA OBJEDNÁVKU PŘEDNÍHO RUSKÉHO EKONOMICKÉHO DENÍKU VĚDOMOSTI: <https://www.vedomosti.ru/opinion/columns/2023/04/10/970144-konets-sveta-dlya-gegemona>

Známka 1.2 (hodnotilo 17)

Oznámkujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

o příspěvků
(o nových)

odeslat jako odkaz

odeslat text článku

vytisknout

uložit jako PDF